

USA rozhodly: Saddám bude popraven

Jaké překvapení. Saddám Husajn, irácký diktátor, jehož režim byl svržen spojeneckou invazí vedenou USA v roce 2003, byl shledán vinným ze zločinů proti lidskosti a odsouzen k trestu smrti oběšením. Skutečnost, že je vinen, byla očividná – jeho režim zmasakroval tisíce lidí. To však nic nemění na hrubém pokrytectví těch, kdo jej poslali na šibenici.

Zatímco Irák je v plamenech brutálního násilí ze strany okupačních sil a rostoucího sektářského násilí, v Bagdádu se sešel pod ochranou amerických sil „nezávislý“ soud (podle lékařského časopisu Lancet bylo zabito od počátku okupace v roce 2003 přes 600 tisíc lidí). Tzv. „suverénní“ irácká vláda se dostala k moci ve volbách, v nichž byla účast podmíněna souhlasem s okupací. Ve stejném duchu byl „nezávislý“ i soud.

Týmu právníků, hájícímu Husajna, bylo zabráněno pozvedávat otázky či předkládat důkazy, které by mohly být nepříjemné okupačním úřadům. Důležité bylo, že to Husajnovi zabránilo mluvit o těsných vazbách, které měl se Spojený státy v 80. letech a obzvláště o jeho vztahu s Donaldem Rumsfeldem, který nedávno rezignoval na post ministra obrany USA.

Zločinem, za který byl odsouzen, byl masakr 148 šíitů v městečku Dudžail v roce 1982, který následoval po pokusu o atentát na něj. To je bezpochyby hrůzný čin, poněkud však bledne v porovnání s vyhlazením 180 tisíců Kurdů při velkých etnických čistkách v letech 1987 a 1988. Proč nebyl odsouzen za toto? Protože vláda Spojených států by musela vysvětlovat, proč mu poskytla vývoz „zboží pro dvojitý, chemické a biologické využití“,

jejimž prostřednictvím masakr provedl.

V mnoha ohledech je Saddám Husajn produktem zahraniční politiky USA. Byl spolehlivým antikomunistou a antiislamistou, jeho válka s Íránem v 80. letech byla vyzdvihována tvůrci americké zahraniční politiky za to, že poskytuje příležitost přesunout rovnováhu sil na Blízkém a Středním Východě a omezuje vzestup politického islámu.

Jak ironické, že o nějakých 20 let později náboženské sektářství a fundamentalismus právě pod okupačními vojsky USA rostou v Iráku exponenciálně. Íránský režim, stále velký nepřítel Washingtonu, získává od arabských mas v celém regionu stále významnější podporu za své odmítání podlehnutí tlaku USA a EU na omezení svého jaderného programu. Také poskytl materiální a politickou podporu milicionářům Hizballáhu, kteří byli v letošním létě schopni úspěšně odrazit izraelskou invazi do Libanonu.

Přes veškerý pokřik o terorismu a al-Kajdě je skutečností, že „válka proti teroru“ byla vždy chápána za ústřední součást eufemisticky nazvaného „Projektu pro nové americké století“: agresivní hospodářské, diplomatické a vojenské politiky, která je určena k udržení dlouhodobých strategických zájmů USA a jejich statutu nejbohatšího a nejmočnějšího státu světa.

Dalek tomu být o morálce či etice, tento projekt podřizuje všechny otázky bezuzdné honbě za penězi, mocí a ropou. Vojenská diktatura v Pákistánu je vyzdvihována jako „zdroj stability“ a „spojenec v boji s

terorismem“, podvodné volby v Mexiku jako „legitimní“. Jak ukazuje případ Saddáma Husajna, není to nic nového – USA měly úplně stejnou politiku i v 80. letech.

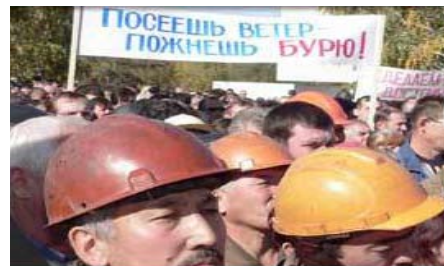
Ve skutečnosti je to způsob, jakým se imperiální mocnosti chovaly vždy. Když například Británie neustavovala v 19. století přímou koloniální kontrolu nad čtvrtinou světa, podporovala různé diktátory od Latinské Ameriky po Čínu.

Dnes ten samý kolonialismus přivedl Irák do naprosté beznaděje. Známy britský žurnalista Robert Fisk napsal pro noviny Independent:

„... Irák je nyní zamořen masovými vrahy, kteří zde v letech od našeho „osvobození“ země provádějí znásilňování, masakry, podřezávání hrdel a mučení. Mnoho jich pracuje pro iráckou vládu, demokraticky zvolenou, samozřejmě, kterou podporujeme. A tito váleční zločinci, jsou v některých případech námi placeni, prostřednictvím ministerstev, které jsme za demokratické vlády nechali založit. A ti nebudou souzeni. Či oběšeni. To je míra našeho cynismu. A naši hanby. Kdy v historii se spravedlnost a pokrytectví tak obscénně propojily?“

Až příliš pravdivé. Ale krom toho nemůžeme zapomenout, že pro americký a britský imperialismus je tato válka katastrofální. Čelí porážce jak v Iráku, tak v Afghánistánu. To by byla obrovská rána budoucímu pokračování permanentní války proti lidu celého světa. Je zřejmé, že dnes, stejně jako na počátku 20. století, je životně důležité shromáždit miliony pracujících a chudých k boji proti imperialismu a kapitalismu.

Kazachstán: Stávkující v Mittalu museli čelit i vůdcům odborů

V dnešní době, kdy globální kapitál vede své světové tažení s cílem vymačkat z dělníků tolik zisku, kolik je jen možné, je vždy dobré vidět, jak se mu dělníci postaví na odpor a donutí ho k ústupkům. Z každé takové akce, úspěšné i neúspěšné, si můžeme a musíme vzít poučení pro budoucí boje.

Nedávno vedli svůj boj horníci a dělníci z oceláren Mittal Steel v kazašském Temirtau nadaleko Šachtinsk. Abychom si lépe uvědomili, co všechno musí snášet kazašští pracující, poďvejme se na vývoj v Kazachstánu v posledních několika letech.

Podmínky pracujících v Kazachstánu

Kazachstán, dříve součást SSSR, prošel po pádu režimu stalinistické byrokracie podobným vývojem jako všechny země bývalého východního bloku – restaurací kapitalismu. Bohužel pro kazašské pracující byla daleko tvrdší a její důsledky tudíž daleko brutálnější než v některých jiných zemích, například v ČR.

Během 90. let proběhly masivní privatizace (zprivatizovány byly i železnice, pošta, elektrárny a dokonce i vodárny) na jejichž konci byly pro kapitalismus neproduktivní podniky zrušeny a z toho, co zbylo, se 90% velkých podniků nachází v rukou nadnárodních společností (zbylých 10% vlastní autoritářský prezident a jeho příbuzní). Nadnárodní společnosti mají v Kazachstánu všechny výhody, platí nízké daně, a i tam, kde poskytují veřejné služby jako je voda a elektřina, mohou kdykoliv zvednout ceny. Veškeré náklady na život jsou velmi drahé a mnoho Kazachů

musí mít více zaměstnání, aby se vůbec užívalo.

Do toho byl roku 1999 „zreformován“ zákoník práce, kterým kazašští pracující přišli o většinu práv. Odbory, ač jsou v zemi velice zavedené, se nemohou vyjadřovat k propouštění, právo na stávku není nikde zmíněno, zato právo zaměstnavatele vyhodit stávkující dělníky ano. Těhotné ženy byly novým zákoníkem zbaveny všech dosavadních práv a pracovní týden byl ustanoven na 56 hodin. Pro přesčasy neexistuje žádné omezení, kromě „souhlasu zaměstnance“.

Pracovní podmínky jsou tedy velice tvrdé, nejhorší ovšem v zahraničních společnostech a malých podnicích. Tam je rozšířená praxe nepřiznávat své zaměstnance, a ti pak už nemají ochranu žádnou. Nezaměstnaní to mají ještě horší, podpora není prakticky žádná.

Je třeba říci, že odpor kazašských odborových federací proti útokům na pracující byl více než nedostatečný. Naopak se dvě největší (FPK a KSPK) vyslovují otevřeně pro tyto reformy a jejich vůdci dokonce vyloučili ty organizace, které je za tuto kolaborantskou politiku kritizovaly.

Tragédie v Leninově dole a hornická stávka

Pracovní podmínky dělníků zaměstnaných v závodech Mittal Steel Temirtau a v přilehlých dolech, nebyly v žádnou výjimkou – staré vybavení a dlouhá pracovní doba. Navíc byla mzda sice nominálně vysoká, ale vázaná na splnění úmyslně přemrštěného plánu. takže například horníci pracovali přesčas a bez ohledu na zvýšenou hladinu metanu, jen aby splnili co nejvíce a nedostali vysoké pokuty. To se jim 20. září

stalo osudným. V Leninově dole vybuchl metan a zabil 41 osob. Vládou povolána vyšetřovací komise samozřejmě pominula všechny důkazy ukazující na špatné pracovní podmínky a nadvykořisťování dělníků a vinu svedla na „lidský faktor“.

To byla poslední kapka. 25. září dělníci právě z Leninova dolu zahájili stávku a zformulovali požadavky stávkujících – mj. zvýšení platu z 10 na 15 dolarů na hodinu, změna formy vyplácející mzdy z v podstatě úkolové na časovou, lepší pracovní podmínky, snížení věku pro odchod do důchodu, placení pojištění zaměstnavatelem a další. Přes veškeré snahy vedení společnosti o její izolaci se brzy rozšířila i do ostatních dolů a přidali se i dělníci z blízkých oceláren, kteří měli s Mittalem už dlouho spory ohledně výše mezd, ti požadovali jejich 40% zvýšení. Tak se počet stávkujících postupně rozrostl až na 30 000.

Bohužel však nebyl zaměstnavatel jediný, s kým museli bojovat. Od začátku stávky to byli jejich vlastní odboroví vůdci, kteří místo aby se postavili do jejich čela a obhajovali co nejrozhodnější prosazování požadavků, snažili se je od ní odvrátit. Dokonce i spolupracovali s oblastní správou, aby stávkující „uklidnili“ a snažili se zabránit členům Dělnického hnutí „Solidarnost“, které tvoří hlavně odboráři vyloučení z hlavních federací za přílišnou kritiku, v přístupu na shromáždění stávkujících. Po tomto ostudném jednání není divu, že jejich smířlivé řeči byly na shromáždění stávkujících vítány piskotem.

Navzdory překážkám v podobě vedení společ-
pokračování na další str.

NE! rozpuštění KSM!

Dne 12. října ministerstvo vnitra oficiálně rozpustilo Komunistický svaz mládeže. Ač rozhodnutí přišlo za vlády pravicové ODS, případ se projednává již rok a ministerstvo ho iniciovalo v době, kdy byla u moci ČSSD. Zrušení KSM je výsledkem hysterické antikomunistické kampaně namířené proti KSČM. KSM bylo vybráno za cíl pro jeho relativní slabost. Zároveň by toto rozhodnutí mohlo sloužit a posloužit jako precedens pro další útoky nejen na KSČM, ale i na radikálně levicové subjekty, včetně těch, které nemají v tradici glorifikaci minulého režimu.

Původní záminkou bylo nařčení KSM z toho, že jako občanské sdružení vyvíjí politické aktivity. Ministerstvo vnitra v prvním kroku vyzvalo KSM, aby se vyvarovalo těchto politických aktivit a odstranilo ze svého programu body, které vyzývají k překonání současného kapitalistického systému a jeho nahrazení socialistickou demokracií. Přitom v ČR existují další občanská sdružení, která vyvíjí politické aktivity, ale problémy nemají.

Nejkřiklavějším příkladem jsou Mladí konzervativci, otevřeně ideologicky bojující za zrušení sociálního státu a prosazující neoliberální hospodářské reformy. Ti vnitra nevadí. Proč taky. Kapitalistický stát není nijak neutrální, je tu od toho, aby chránil kapitalistické výrobní vztahy a privilegia. Proto je mu trnem v oku levice a ne pravice.

KSM je vyčítán příliš vřelý vztah k minulému režimu a řada lidí jejich politiku odmítá. Přesto je KSM relativně významnou součástí levicového hnutí v ČR a útok ze strany kapitalistického státu je útokem na hnutí jako celek.

I když jako trockisté odmítáme stalinistickou a reformistickou politiku

KSM, absolutně odmítáme zásahy buržoazního státu do záležitostí dělnického hnutí. Chápeme nutnost bránit veškeré tendence v rámci dělnického hnutí, ať jsou jakkoli chybné, před útoky kapitalistického státu.

Jedná se o zásadní útok na svobodu smýšlení a potlačování socialistických myšlenek. Nejen každý socialista, ale každý skutečný demokrat se mu musí postavit.

Nelze se domnívat, že se jedná pouze o jakýsi výstřelek jednoho ministerstva. Na území celé EU je to po mnoha letech první případ oficiálního zákazu radikálně levicové organizace. Evropská pravice v něm jistě uvidí návod hodný následování. Pokusy pravicové frakce Evropského parlamentu srovnávat nacistické zločiny se „zločiny komunismu“ sledují stejný cíl. Je jím snaha srazit na kolena evropské dělnické hnutí, bránící se neoliberalním útokům na ekonomická, sociální a politická práva pracujících.

Evropská radikální levice díky své dlouholeté tradici dobře chápe smysl podobných útoků. Okleštění politických práv je pouze prvním krokem pomyslného křížového tažení proti pracujícím a jejich totální porážce.

Proto z celé Evropy zaznívají hlasy solidarity s KSM a protesty proti tomuto nehoráznému rozhodnutí ministerstva vnitra. Svůj nesouhlas s rozpuštěním KSM vyjádřily stovky mládežnických, studentských a odborových organizací. Tisíce lidí adresovaly své rozhořčené dopisy Ministerstvu vnitra i zastupitelským úřadům ČR v zahraničí.

SOP důrazně odmítá toto nedemokratické rozhodnutí ministerstva vnitra a vyjadřuje solidaritu KSM v boji proti kapitalistickému státnímu aparátu.

nosti, policejní represe a odborářských vůdců vydrželi dělníci z Temirtau stávkovat týden a od vedení Mittalu si dobyli jisté ústupky. O úplném vítězství se ale hovořit nedá. Když se 4. října vrátili do práce, nebyly rozhodně splněny všechny jejich požadavky. Co se také dalo čekat, když za ně vyjednávali mnozí z těch, kteří se ze začátku stávce snažili zabránit.

Demokratické odbory a koordinace dělnických bojů

Zkušenost z Kazachstánu skýtá mnoho poučení. Tyto události nejsou výjimkou. Po celém světě už mnohokrát byrokratický aparát odborů ukázal, že hraje na dvě strany. To se musí změnit. Odborářští vůdci musí důsledně hájit zájmy dělníků a prosazovat demokratická rozhodnutí

řadových členů. Jejich činnost musí být kontrolována řadovými odboráři a ti musí mít pravomoc kdykoli své vůdce odvolat pokud se jim bude zdát, že neprosazují jejich zájmy dostatečně důsledně. Tak bude zabráněno podobným zradám, jako se stala v Kazachstánu.

Na druhou stranu se ale opět ukázalo, že dělníci mohou rozhodnou akcí své požadavky vymoci. Koneckonců i v Kazachstánu bylo dosaženo jistých výdobytků a pokud by za stávkující vyjednávali ti, kdo opravdu hájí jejich zájmy, dosáhli by jistě mnohem více. Ovšem, v dnešní době velkých nadnárodních korporací, které mohou kdykoli přesunout výrobu jinam, pokud se jim budou zdát požadavky dělníků moc velké, je třeba, aby boj proti nim probíhal na všech frontách a mezinárodně. Proto je nutné propojení

a koordinace dělnických bojů po celém světě, a to nejen na úrovni odborů. Kapitál má totiž při potlačování dělníků vždy k dispozici státní aparát a tudíž odpor proti němu musí mít taktéž politické vyjádření. Proto je v dnešní době více než kdy jindy nutná nová světová dělnická strana s programem opravdu vyjadřujícím zájmy pracujících celého světa – tedy s revolučním programem, která dovede boj proti kapitálu do vítězného konce.

Planeta v ohrožení: Boj proti klimatickým změnám

V říjnu publikovaná Sternova zpráva se dostala do popředí mediálního zájmu po celém světě. Bývalý hlavní ekonom Světové banky se spojil s bývalým viceprezidentem USA Alem Gorem a vzali si za úkol přesvědčit Spojené státy o hrozbě klimatických změn.

Zpráva předvídá naši planetě katastrofu, pokud okamžitě nebudou učiněna opatření na snížení emisí skleníkových plynů. To jsme však již věděli. Příčiny klimatických změn jsou již po léta veřejně známy. Vědci i aktivisté zabývající se životním prostředím vydávají roky varování a bezúspěšně předpovědi.

Čím je tedy Sternova zpráva odlišná a proč ji britská vláda, která si ji objednala, bere tak vážně? Snad je to proto, že tato zpráva je studií o ekonomice klimatických změn.

Zatímco vědci varovali před katastrofálními škodami a jejich důsledky pro lidi, tato zpráva klade zvláštní důraz na „ekonomické zruinování“, které klimatický chaos způsobí ziskům v Prvním světě.

Stern varuje, že „pokud nebudeme brát globální oteplování vážně, uvidíme masivní pokles globální ekonomiky“. Tento úhel pohledu znamenal, že se uši kapitalistů našpicovaly. Náhle jeden z předních buržoazních ekonomů tvrdí, že pokud nebude okamžitě podniknuta nějaká akce, poklesne světové HDP o 20% (cca. 162 bilionů korun). Pokud se něco začne dělat okamžitě, sníží se tato cifra na něco přes 8 bilionů – tedy obrovská úspora.

Zpráva popisuje to, co mnozí předvídají již léta – fatální environmentální katastrofy jako krutá sucha, krach zemědělství ohrožující produkci potravin, záplavy způsobené zvyšováním hladin oceánů, které z domovů vyženou až 200 milionů „klimatických uprchlíků“, tání ledovců, které způsobí nedostatek vody každému šestému obyvateli Země a vyhynutí až 40 procent rostlinných a živočišných druhů do roku 2050.

Situace je katastrofální a znamená, že v přímém důsledku klimatických změn zemřou miliony lidí. Základní lidské potřeby budou ohroženější – přístup k vodě, výroba potravin, zdraví a využití půdy.

Je vidět, že u sira Nicholase Sterna jako pravého služebníka kapitalismu je „ekonomika“, tedy

zisky, hlavním zájmem. Jeho předpověď hospodářských recesí a 200 milionů klimatických uprchlíků, hledajících útočiště v Prvním světě, způsobuje noční můry kapitalistů.

Může mít za cíl i tlačit na USA, aby se zavázaly snížit emise skleníkových plynů, ale Bush a jeho vláda dosud mlčí. Nicméně Mohammed Barak, generální tajemník OPEC, sdružení zemí produkujících ropu, prohlásil, že Sternovy návrhy snížit emise jsou „ještě více alarmující“.

V minulosti byl postoj USA k důsledkům klimatických změn notoricky lhostejný a otevřeně přiznávaly, že nejsou připraveny naštvat velké ropné společnosti a podniky. Bush je nechce „naštvat“, protože by to znamenalo ztrátu zisků ekonomiky USA. A protože USA produkují jednu čtvrtinu celosvětových emisí skleníkových plynů, přestože tvoří pouhých 4 procenta obyvatel Země, tak by jakákoli mezinárodní akce, která by se chtěla vypořádat s klimatickými změnami, musela zahrnovat i USA.

Ale potřebná opatření by znamenala pro americký velkopřemysl špatné zprávy. Znamenala by přesun od výroby fosilních paliv k obnovitelnějším zdrojům energie. To je samozřejmě základní minimum – stále by bylo zapotřebí se vypořádat s ohromným plýtváním energií za kapitalismu. Ale prostou skutečností je, že velké korporace s tím nebudou souhlasit, protože by to znamenalo ohromnou ztrátu zisků.

To odhaluje, že kapitalistický systém, založený na honbě za ziskem, je neslučitelný s potřebami lidstva. Výroba pro zisk nyní stojí v přímém rozporu s přežitím na přírodním základě – na kterém závisí produkce a reprodukce lidského života.

Škody způsobené klimatickými změnami postihnou všechny. Ne všechny však se stejnou

silou. Tři čtvrtiny lidstva si nikdy neušly čisté vody, elektřiny a energetického luxusu tak, jako obyvatelstvo Západu. Samozřejmě, že netvrdí postihu globálním oteplováním budou nejchudší části světa. Ty jsou daleko závislejší na zemědělství, sektoru klimatickými změnami nejvíce postíženém. Dokonce i v Evropě se odhaduje, že vlna veder v roce 2003 způsobila smrt 35 tisíců lidí a ztráta v zemědělství činila přes 300 milionů korun. Sternova zpráva však varuje, že toto bude „koncem století běžným jevem“.

Sternovým hlavním návrhem je zavést ceny za uhlík a obchodování s emisemi. Domnívá se, že to umožní tržním silám vypořádat se klimatickými změnami. Celá tato myšlenka je ale jen kapitalistický podvod. Znamená, že bohaté korporace budou pokračovat ve svých plánech rozšířit své fungování a strmě navýšit úroveň vypouštěného CO₂. Na oplátku budou skupovat emisní povolenky chudších zemí a jen přidají k nerovnosti světového rozvoje a zablokují pokusy přistihnout křídla nejhorším znečišťovatelům.

Různí environmentalisté a aktivisté požadují, aby kapitalistické vlády změnily svou politiku, ale pracující, bez vazeb na kapitál, musí jít dále. Měli bychom požadovat masivní investice do udržitelných zdrojů energie, financované ze strmého zdanění korporací a bohatých, vyvlastnění největších znečišťovatelů a obrovské veřejné financované rozšíření hromadné dopravy. A náhradní pracovní místa pro všechny zaměstnance ze znečišťujících podniků, ve kterých bude snížena výroba, za stejnou mzdu.

A především musíme bojovat za odstranění samotného tržního hospodářství. Konkurence na trhu znamená, že podniky nebudou ochotny zvýšit své náklady a snížit zisky, a dokonce i kdyby tak učinily, jejich konkurent je převálcuje a bude pokračovat ve spalování fosilních paliv.

To předznamenává katastrofu. Trh musí být odstraněn a na jeho místě musí dělnická třída ustavit demokraticky plánované hospodářství – pouze pod dělnickou kontrolou může být globální výroba plánována spravedlivě a přijata vůči planetě a budoucnosti lidské společnosti zodpovědná politika.

Další volební debakl: Poučí se česká levice?

V letošních komunálních a senátních volbách dostala levice na frak, ať se Paroubek tváří spokojeně jak chce. Nadpoloviční většina ODS v Senátu a její vítězství skoro ve všech statutárních městech, na pražském magistrátu dokonce také s nadpoloviční většinou, hovoří jinak.

A co na to čeští reformisté? Vedou dál svou – ČSSD tvrdošjně trvá na velké koalici či menšinové vládě ODS, KSČM na vládě „národní shody“. ČSSD věří, že by tak zabránila nejhorším výstřelkům známým z Modré šance, KSČM zase vidí šanci prosadit se i do exekutivy na státní úrovni. Domnívat se, že by jakákoli takováto vláda byla středolevá či alespoň středová je bláhové – reformistické strany by musely skákat, jak pravice píská.

Zajímavější ale je, co reformistické strany udělaly pro své volební vítězství. Ať hledám jak hledám, nic mě nenapadá. Místo, aby usilovaly o zrušení Senátu, této pojistky proti demokracii, která nemá u lidí žádnou legitimitu, vyslovovali se reformističtí kandidáti ve své „státotvornosti“ pro větší pravomoci Senátu a v případě KSČM museli o jeho „potřebnosti“ dokonce přemlouvat své vlastní členy. Dvacetiprocentní účastí ve druhém kole senátních voleb dostali jasně najevo, co si voliči myslí.

KSČM měla ještě tu neuvěřitelnou drzost, že ve své stranické tiskovině, deníku Haló Noviny, vydala článek s titulem „Občané svým postojem zvolili nebezpečnou cestu“, komentujícím nízkou účast ve druhém kole. Nikoli, pracující svým postojem dali najevo, co si myslí o Senátu a státotvorných snahách KSČM ho legitimizovat.

V komunálních volbách ČSSD ani KSČM nepředložily program, který by se jakkoli výrazně lišil od ODS. Např. i Česká televize se posmívala, že v Ostravě mají kandidáti na primátora dokonce totožná hesla – není proto divu, že je nyní na ostravské radnici velká koalice... To je vůbec scénář, který je po volbách dost častý: naprosto bezzásadové uzavírání koalic se stranami kapitálu. Jen se dostat ke komunálnímu korytu, kde korupce kvete ještě více, než na úrovni nejvyšší.

Že komunální politika není ani tak politika, jako spíš provádění praktických opatření? Ne, zabránit dalším privatizacím obecního majetku,

Jsou velká koalice, menšinová vláda ODS či „národní shoda“ skutečně v zájmu pracujících?

zvyšování nájemného, zabránit nárůstu automobilismu a preferovat hromadnou dopravu a další otázky jsou vysoce politické.

ČSSD a KSČM jsou však v kapitalistickém systému natolik etablované, že od nich nelze očekávat zásadní opatření ve prospěch pracujících, mládeže, důchodců a dalších utlačovaných skupin. Ta by totiž musela být nutně na úkor kapitálu, a to je Rubikon, který reformisté nejsou ochotni překročit. Můžeme od nich očekávat, že budou prosazovat umírněné reformy ve prospěch zmíněných skupin, jako je například schválený (a ohrožený) zákoník práce, aby neztratily svou sociální základnu.

Prezident Klaus se v časopise Time na adresu evropských pravicových stran vyjádřil kriticky s tím, že nejsou často k rozeznání od sociálnědemokratických. Souhlas, není to ovšem posunem pravice doleva, ale právě naopak. Ve Francii vláda v čele se Socialistickou stranou a za účasti Komunistické strany zprivatizovala více, než všechny předchozí pravicové vlády dohromady. V Británii se laburistická strana propadla na historicky nejnižší úroveň popularity – a důvodem je především to, že její vláda neochvějně podporuje Bushova válečná tažení, že provádí jeden útok na postavení pracujících za druhým (od penzijní reformy, přes podporu soukromého školství po privatizaci Národního zdravotního systému) a hecuje rasistickou štvanicí proti muslimům a přistěhovalcům. V Německu vláda pod vedením socdem zahájila neoliberalními reformami demolici sociálního státu, především tzv. Hartzovými zákony.

A bilance osmi let vlády ČSSD v Česku? Kro-

mě několika opatření ve zdravotnictví a prosazení zákoníku práce v posledním roce její vlády je bilance také tristní. Pokračovala s privatizací státních podniků a dalšího majetku a zvedla nepřímé daně, což mělo největší dopad na pracující a obecně lidi s nižšími příjmy. Prostřednictvím investičních pobídek udělala z Česka ráj pro nadnárodní korporace, kterým většinou zdarma poskytla pozemky a infrastrukturu a jako bonus poskytla daňové prázdny.

Abychom byli spravedliví, ČSSD udělala pochopitelně řadu „prorůstových“ opatření, které zajišťují relativně vysokou výkonnost české ekonomiky. Jenže to znamenalo strmé zvýšení deficitu veřejných financí a tyto dluhy bude muset pochopitelně někdo zaplatit. A nejen strany stojící otevřeně na straně kapitálu mají dlouholetou tradici v přesouvání břemene dluhu na ramena pracujících – reformisté to umí taky.

KSČM svou „nesmiřitelnou opozici“ předvedla několikrát z parlamentního řečnického v podobě interpelace. Tím však ve své státotvornosti skončila – slovy jejího místopředsedy Dolejše, který ve straně získává stále větší vliv, se politika nedělá v ulicích, ale v parlamentu. Ve svém parlamentním kreténismu není schopen vidět, stejně jako celé vedení jeho strany, že skutečná moc leží někde jinde – ve správních radách korporací a bank, v nevoleném soudním a represivním aparátu. Pokud by parlament schválil opatření, která jdou radikálně ve prospěch pracujících (a tedy proti zájmům kapitálu), skončí naši levicoví parlamentáři s největší pravděpodobností jako socialisté v roce 1973 v Chile – rozstřílení na stadionu.

Jestliže se společně s námi domníváte, že v případě ČSSD a KSČM je odpověď na otázku v titulku ne, tak se připojte k našemu boji za vybudování revoluční dělnické strany, která bude bojovat za definitivní porážku neoliberalních ofenzív – za svržení kapitalismu a jeho nahrazení socialismem, systémem založeným na demokratických radách a na demokraticky plánovaném hospodářství, které bude postavené na potřebách lidí místo honby za ziskem!

Socialistická organizace pracujících je revolučně marxistická (trockistická) skupina. Bojujeme proti kapitalistickému systému a jeho státu. Jsme za socialistickou společnost založenou na plánované výrobě pro uspokojování lidských potřeb místo diktatury trhu nad lidskými životy, za vládu většiny na základě zásad dělnické demokracie místo vlády menšiny mocných a bohatých.

Více o naší politice a našich názorech se dozvíte na webu:

<http://sop.revoluce.info>

Kontakt: sop@centrum.cz

